

тирі місяці, кажуть, лежить і за холодну воду не візьметься.

Явдоха. Щось дума. А він розумний і добрий. Мало говорить, а розумний.

Василина. Де там! . . . Лінивий, зовсім не вчився . . . От брати: Михайло, Петро — вчені, а як учені, то й розумні.

Явдоха. Ти цього не говори. Карпо каже, що на світі багато є вчених дурнів.

Василина. Не повірю, щоб учений був — дурень! . . . От у тебе гарно тут, як у віночку. Хата нова, три кімнати, комора й пекарня; а в нас хата старомодня, на дві половини, стеля низенька, долівку треба мазати мало не щодня, а тато не хочуть нової ставити.

Явдоха. А на віщо даремно втрачатись?

Василина. Добре тобі казати: даремно, коли вам поставили нову хату! А в нас . . . от приїдуть брати, то ніде й спати покласти.

Явдоха. Будуть тут спати. Це ж я для них прибіраю кімнату.

Василина. Ну, Петро хоч і скінчив науку, та ще, можна сказати, студент — де покладеш, там і спатиме; а Михайло скоро буде статський совітник, треба ж його прийняти достойно!

Явдоха. Хиба вони, думаєш, тут довго будуть?

Василина. А з місяць.

Явдоха. Ніколи у світі! Грошей попро-